

Nr 344.

Av herr **Gustafsson, Karl**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till vapenkungörelse m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition, nr 268, föreslås vissa ändringar i kungl. kungörelsen den 26 juli 1927 angående skjutvapen och ammunition. Förslaget innebär ett skärpande av hittills gällande rättsregler i syfte att åstadkomma en strängare kontroll rörande vapen- och ammunitionsinnehav. I sin sålunda skärpta form skulle vapenkungörelsen komma att omfatta även vanliga jaktgevär. Även om principiellt sett någon invändning ej synes böra resas emot en strängare kontroll ifråga om vapen och ammunition torde dock mycket vägande skäl kunna anföras emot förslaget att förordningen även skulle omfatta jaktgevär.

Några bärande motiv för ifrågavarande utvidgning ha icke framlagts av de sakkunniga, som endast anförde att med hänsyn till beskaffenheten och verkan av ifrågavarande jaktgevär det syntes kunna ifrågasättas att ej längre undantaga dem från författningens tillämpningsområde. Emellertid torde ett förbud mot jaktgevärens fria användande ingalunda vara behövt för att förhindra skapandet av väpnade kårer utanför det allmännas kontroll. Om åsyftade kårer för sin beväpning skulle uteslutande eller i varje fall huvudsakligen ha tillgång till endast jaktgevär, torde man nämligen knappast behöva räkna med att dylika kårer i framtiden komma att organiseras. F. ö. torde de tilltänkta bestämmelserna i realiteten knappast kunna förebygga att enskilda sammanslutningar kunna få tillgång till dylika skjutvapen. Förslaget utgår nämligen ifrån att tillstånd att förvärva och innehava vapen skall medgivas, om sökanden gjort sig känd för ordentlighet och pålitlighet samt har behov av det vapen, varom han ansökt. Då exempelvis sådana vanligen förekommande önskemål som utövandet av jakt och sportskytte icke synas kunna fränkännas karaktären av att vara fullt legitima behov i lagens mening, torde det ligga i öppen dag att de sålunda uppställda kvalifikationerna komma att uppfyllas av en synnerligen stor kategori av samhällsmedborgare, som därest de så önska skulle få rätt att inneha jaktgevär.

Om sålunda de ifrågavarande bestämmelserna näppeligen torde komma att förhindra ett användande av ifrågavarande vapen för ändamål, som anses icke lämpligen böra tillåtas, har erfarenheten å andra sidan lärt, att bestämmelser av här ifrågakommande reglerande natur äro för industrien synnerligen betungande, därför att de medföra en minskning i avsättningen för de fullt legitima behoven. Därest restriktiva bestämmelser av det ifrågasatta slaget införas, skulle allmänheten med säkerhet finna det förenat med så stort besvär och obehag att anskaffa vapen, att inköpen skulle komma att begränsas till det nöd-

vändigaste. Det på sin tid införda licenstvånget för salongsgevär har sålunda medfört en mycket stark tillbakagång i försäljningen av dylika gevär. Enligt uppgift från det företag, som tillverkar dylika gevär, har omsättningen efter förbudets införande sjunkit till under 1/3 av den som uppnåddes före licenstvångets införande. Skulle genom de nu föreslagna bestämmelserna försäljningen av hagelgevär minskas i samma proportion torde det kunna allvarligt ifrågasättas, huruvida icke en tillverkning inom landet av här ifrågakommande vapen måste helt nedläggas. Förslagets realiserande kan alltså förväntas medföra ökad arbetslöshet och även om minskningen i arbetareantalet icke komme att bli av större betydelse, skulle likväl en dylik följdverkan, särskilt under nuvarande tidsomständigheter, såsom innebärande ett alltför djupt och onödigt ingrepp i den enskilda individens hittillsvarande rättigheter, ofrånkomligen komma att verka i hög grad irriterande och besvärande. Givetvis finge nu anförda betänkligheter vika för den händelse den föreslagna rättsregleringen måste anses för skyddandet av viktiga samhällsintressen ofrånkomlig. Såsom ovan anförts kan detta emellertid icke anses vara fallet.

Icke heller under remissbehandlingen synas några vägande skäl ha anförts för att jaktgevären skulle inrymmas under förordningen. Det huvudsakliga motivet för tillstyrkan av förslaget torde för de myndigheter och institutioner, som yttrat sig på denna punkt, hava varit att tillgodose jaktvårdens intresse. Dylika synpunkter sakna emellertid i detta sammanhang allt berättigande. Jaktvårdssynpunkten torde nämligen kunna, därest man så önskar, tillgodoses på annat sätt, exempelvis genom föreskrifter om utfärdandet av särskilda jaktkort för rätten att idka jakt eller liknande. Jaktvårdens intressen torde sålunda kunna tillmötesgå på betydligt enklare och för den vapentillverkande industrien mindre besvärliga vägar.

På grund av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte i sitt yttrande över det föreliggande förordningsförslaget föreslå den ändring, att förordningen icke kommer att omfatta jaktgevär.

Stockholm den 12 juni 1933.

K. J. Gustafsson.